

Arrest

nr. 93 513 van 13 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Leuvensesteenweg 775
1140 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 juni 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers hebben op 8 mei 2012 een asielaanvraag ingediend bij de Belgische overheid.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 11 juni 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris besliste op 22 juni 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies). Zij vormen de bestreden beslissingen, die op identieke wijze gemotiveerd zijn als volgt:

“Op 11 juni 2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 6°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven. Inderdaad, betrokkene heeft tijdens zijn interview aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en mag niet werken .

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde bij arrest nr. 85 938 van 20 augustus 2012 eveneens verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van ontvankelijkheid van het beroep op. Zij preciseert als volgt:

“Met betrekking tot de ontvankelijkheid dient de verwerende partij te benadrukken dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten die thans ter beoordeling voorliggen in eerste instantie geen beslissingen of bestuurshandelingen zijn die rechtsgevolgen doen ontstaan of beletten dat ze tot stand komen.

“Om ontvankelijk te zijn moet het annulatieberoep gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijziging te beletten ” (R.V.S., De Voorzorg, nr. 38631, 3.2.1992).

Een bevel het grondgebied te verlaten heeft geen eigen rechtsgevolgen doch is het gevolg van een eerder ontstane rechtstoestand.

De vernietiging ervan brengt geen wijziging teweeg in de bestaande rechtstoestand, nu het bevel enkel een materiele handeling uitmaakt”.

Bijgevolg hebben verzoekers geen belang bij een beroep tot nietigverklaring. (Zie Raad van State — Ontvankelijkheid door J. Baert en G. Debersaques, Administratieve rechtsbibliotheek — Die Keure — 1996).

Bij gebrek aan belang is het beroep onontvankelijk.

De huidige vordering is bijgevolg onontvankelijk.”

2.2. Verzoekende partijen hebben wel degelijk belang bij het bestrijden van bevelen om het grondgebied te verlaten al was het maar omdat na dergelijke bevelen de procedure van gedwongen verwijdering kan worden ingezet. De bevelen om het grondgebied te verlaten hebben derhalve wel degelijk rechtsgevolgen (cf. RvS 28 augustus 2001, nr. 98.533).

2.3. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder deze van het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de Raad dient in het kader van voorliggende betwisting dan ook na te gaan of een middel dat op deze grond opgeworpen wordt, gegrond is. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De exceptie dient derhalve te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een eerste middel kan worden beschouwd, werpen verzoekers op, “*Schending van art 7, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de memorie van toelichting van 19 oktober 2011, schending van artikel 1, 4° en 1,6° Vreemdelingenwet, schending van de Europese terugkeerrichtlijn, schending van artikel 53/3 Vreemdelingenwet zoals aangepast door de wet van 19 januari 2012, schending van de omzendbrief van DVZ van 21 juli 2006*”.

Verzoekers betogen als volgt:

Dat verzoekers tegen de negatieve beslissing van het CGVS een van rechtswege schorsend beroep bij de RvV indienen. Dat zij tevens vanaf het ogenblik dat zij 6 maanden in een asielprocedure zijn het recht hebben om te werken. Dat verzoekers sedert 8 mei 2012 in België verblijven en in een asielprocedure zijn.

Dat zij aldus voor zover hun asielprocedure in de maand november 2012 nog niet zou zijn afgesloten op dat ogenblik de mogelijkheid zullen hebben om inkomsten te verwerven in België zodat de beslissing van DVZ alleszins voorbarig is.

Aangezien het principe inzake terugkeer is dat prioriteit wordt verleend aan het vrijwillige vertrek boven de gedwongen terugkeer (zie Memorie van Toelichting 19/10/2011 p. 05, stuk 3). Er dient een termijn te worden toegekend zodat verzoekers de mogelijkheid hebben om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Waarom zouden verzoekers op heden, gelet hun hangende beroep tegen de beslissing van het CGVS het grondgebied verlaten? Zij hebben er een absoluut belang bij op heden verder in België te verblijven teneinde in contact te kunnen blijven met hun raadsman en hun procedure op te volgen. Tevens hebben zij conform de opvangwet op heden nog steeds recht op opvang in een daartoe bestemd centrum.

Er werd een schorsend beroep ingediend bij Uw Raad en aldus zal de Raad zich buigen over de beslissing van het CGVS en zal er een geheel eigen uitspraak over de al dan niet nood aan bescherming tussenkomen.

Er kan niet verwacht worden dat verzoekers tegelijkertijd vrijwillig vertrekken naar hun herkomstland gezien er nog een onderzoek hangende is naar de gegronde vrees voor vervolging/risico op ernstige schade. Er zou, nadat Uw Raad een negatief arrest heeft genomen, quod certe non, een termijn van 30 dagen moeten openstaan waarbinnen de alsdan uitgeprocedeerde verzoekers vrijwillig het grondgebied kunnen verlaten. Immers, slechts op dat moment is er duidelijkheid over de nood aan bescherming. Het 'illegaal verblijf is volgens de recent gewijzigde vreemdelingenwet (artikel 1,4°) de aanwezigheid op het grondgebied van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden van toegang tot of het verblijf op het grondgebied.

Een beslissing tot verwijdering (waaronder het BGV) is volgens artikel 1,6° Vreemdelingenwet een beslissing die de illegaliteit vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Vanaf de betekening van het BGV na een negatieve beslissing van het CGVS verblijft de asielzoeker illegaal op het grondgebied. Nochtans krijgen personen die een beroep in volle rechtsmacht indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bijlage 35 (machtiging tot verblijf, maandelijks verlengbaar gedurende de asielprocedure) afgeleverd.

De Europese Terugkeerrichtlijn biedt een periode van 7 tot 30 dagen voor het vrijwillig vertrek van personen zonder wettig verblijf. Iemand wordt 'zonder wettig verblijf na de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dient dus vanaf dan nog de over de periode te beschikken waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt. Het is onduidelijk wat er nu precies bedoeld wordt met de aanpassing van het artikel 52/3 Vw door de wet van 19 januari 2012. Dit maakt het nu mogelijk een BGV af te leveren bij een negatieve beslissing van het CGVS en ook bij een negatieve beslissing van de RvV. Dus volgens de wet bestaat wel degelijk de mogelijkheid om een BGV af te leveren nadat de RvV een negatieve beslissing heeft genomen.

Het is dan ook geheel onduidelijk: dient er een BGV afgeleverd te worden zowel na de beslissing van het CGVS alsook na de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot het beroep tegen de beslissing van het CGVS of dient er enkel een BGV afgegeven te worden na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen?

De omzendbrief van DVZ van 21/07/2006 bepaalt dat in geval van het afleveren van de bijlage 35, de intrekking van de oranje kaart, de bijlage 26 en het afleveren van het BGV na het negatief arrest van de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een nieuwe termijn wordt toegestaan op het voordien afgeleverde bevel.

Het middels is dan ook gegrond, de bestreden beslissing dient vernietigd te worden”.

3.2. Verzoekers kunnen niet dienstig de schending van de “*Europese terugkeerlijn*” invoeren zonder aan te duiden welke bepalingen ervan geschonden werden door de bestreden beslissing. Het komt de Raad niet toe dit te gaan afleiden uit het betoog van verzoekers. Verzoekers kunnen evenmin dienstig de schending opwerpen van een “*memorie van toelichting van 19 oktober 2011*” aangezien dit geen reglementaire bepaling of beginsel van behoorlijk bestuur uitmaakt waarvan de schending kan worden opgeworpen. Ten slotte is de Raad geen artikel 53/3 van de Vreemdelingenwet bekend. De bedoelde onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

3.3. De bestreden beslissing vindt haar grondslag in artikel 52/3, §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11 of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

3.4. Er bestaat dus te dezen geen onduidelijkheid over de mogelijkheid voor de verwerende partij om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken na een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend en op grond van de vaststelling dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Waar verzoekers eraan lijken te tillen dat geen rekening werd gehouden met de mogelijkheid om bij de Raad beroep aan te tekenen tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissingen en dat dit beroep opschortend werkt, volstaat het te verwijzen naar artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat behoudens mits toestemming van betrokkene, tijdens de voor het indienen van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggrijving gedwongen kan worden uitgevoerd. Het gegeven dat een opschortend beroep wordt ingesteld of kan worden ingesteld bij de Raad tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissingen houdt niet in dat hiermee afbreuk wordt gedaan aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekers' asielaanvragen werden afgewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat verzoekers niet beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong. Verzoekers kunnen gevolgd worden in hun betoog dat een bijlage 35 wordt uitgereikt aan vreemdelingen die bij de Raad een opschortend beroep indienen tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend, maar dit maakt niet dat zij hierdoor alleen wel beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong, minstens tonen verzoekers dit niet in concreto aan. Daargelaten de vraag of verzoekers de mogelijkheid hebben om te werken onder een bijlage 35, houdt de mogelijkheid om inkomsten te verwerven niet in dat ze daadwerkelijk beschikken over voldoende middelen van bestaan in de zin van artikel 7, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Alleszins kunnen verzoekers aan gebeurtenissen die zich afspelen na het treffen van de bestreden beslissingen, namelijk het indienen van een beroep “in

volle rechtsmacht” bij de Raad tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissingen op 29 juni 2012 en het verkrijgen van een bijlage 35, geen argument ontleen om te stellen dat de bestreden beslissingen onwettig zouden zijn. Waar verzoekers nog beschouwingen uiten over de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten dient de Raad op te merken dat verzoekers niet aantonen dat zij na het in punt 1.4. bedoelde arrest van de Raad niet meer beschikken over een uitvoeringstermijn om vrijwillig gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Alleszins kan aan de verwerende partij steeds de verlenging van de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten gevraagd worden conform het gestelde in artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekers de schending van een omzendbrief aanhalen, dient de Raad op te merken dat omzendbrieven in beginsel geen verordenend karakter hebben en bijgevolg ook geen nieuwe en dwingende rechtsregels kunnen creëren (cf. RvS 8 januari 2009, nr. 189.323), waarvan de schending dienstig in rechte kan worden opgeworpen. Te dezen wordt niet aangetoond dat “de omzendbrief van Dienst Vreemdelingenzaken van 21/07/2006” een verordenende omzendbrief betreft. Waar globaal nog uit verzoekers’ betoog kan worden afgeleid dat zij het onzinnig achten om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken in geval van een opschortend beroep, dient de Raad op te merken dat dit neerkomt op wetskritiek waar de Raad geen uitspraak over doet. Ten slotte kan nog opgemerkt worden dat verzoekers geen nadeel kunnen ondervinden van een eventuele schending van begrippen die gedefinieerd worden in artikel 1 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.5. In wat als een tweede middel kan worden beschouwd, werpen verzoekers de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekers betogen als volgt:

“Verzoekers zijn de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Een terugkeer naar het land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot s. Parmentier).”

3.6. Wanneer de asielpcedure is afgerond en er geen enkele verblijfsaanvraag in het licht van artikel 8 EVRM hangende is, is er voor de overheid geen andere verplichting dan te motiveren in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wanneer ze van oordeel is dat deze bepaling van toepassing is. Er kan in dit verband nog nuttig verwezen worden naar de arresten nrs. 200.639 en 200.640 van de Raad van State van 9 februari 2010 waarin het volgende gesteld werd en dat mutatis mutandis geldt voor artikel 8 EVRM : “(...) *On ne conçoit pas en effet que l'autorité qui constate que le séjour de l'étranger n'est pas ou plus couvert s'abstienne de mettre fin à la situation de séjour illégal ainsi créée. Dès lors, les circonstances que l'étranger pourrait faire valoir pour obtenir une autorisation de séjour en Belgique ne doivent pas être prises en considération par l'OQT car il appartient à l'étranger de les faire valoir au travers d'une demande d'autorisation générale de séjour fondée sur l'article 9bis de la loi du 15.12.80. Par voie de conséquence, un OQT, pris isolément, ne peut en tant que tel constituer une violation de l'article 3 CEDH dès lors que, lorsqu'elle délivre un tel acte, l'autorité n'a d'autre appréciation à porter que celle qui conduit au constat de l'illégalité du séjour.*”

3.7. Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hun ingeroepen privé- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit heeft geschonden uiteen te zetten, *quod non in casu*.

3.8. Alleszins is het zo dat een staat het recht heeft om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen en in casu een bevel om het grondgebied te verlaten te geven wanneer vastgesteld wordt dat verzoekers niet langer voldoen aan de gestelde binnenkomstvoorwaarden.

3.9. Verzoekers, die slecht sedert mei 2012 in België verblijven en enkel uit hoofde van hun asielaanvraag een tijdelijke legale verblijfsstatus hadden, tonen met hun beknopt betoog niet aan dat er in die omstandigheden een positieve verplichting bestaat voor de verwerende partij om hen wegens hun privé- en familieleven in België toe te laten op het Belgisch grondgebied te verblijven.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.10. Voor de volledigheid, waar verzoekers onder het kopje *“moeilijk te herstellen nadeel”* de schending opwerpen van artikel 3 EVRM dient de Raad op te merken dat zij met hun bloot betoog dat de terugkeer naar hun land van herkomst een *“psychologische ontredering”* bij hun zal teweegbrengen niet aantonen dat hiermee artikel 3 EVRM geschonden wordt.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA